

ALI SO POČITNICE STRAN VRŽEN ČAS?

Kmalu nas čakajo prijetnejši trenutki. To pomeni, da se bližamo počitnicam. Konec bo napornega pouka, predavanj ... Privoščili si bomo dopust, oddih na morju ali v gorah.

Počitniški doživljaji nas vabijo med nove ljudi, v nove kraje, morda v nove dežele. Počitniško razpoloženje nas bo sprostilo in na novo obogatilo za kasnejšo vrnitev na delo, v šolske klopi ...

Če počivajo zemlja in rastline, smo počitka potrebni tudi ljudje. Ne gre le za počivanje po delu, spanje, ampak tudi za duhovno sprostitev. Počitek pomeni daljšo prekinitve neke dejavnosti zaradi sprostitev in okrepitve. Torej počitnice niso stran vržen čas. Takrat na novo vzpostavljamo odnose z ljudmi, saj med delovnim časom to vedno ni mogoče. Potreben je tudi počitek, ne samo delo. Tudi v prostem času lahko doživimo veliko pozitivnega in se naučimo marsikaj novega. Počitnice so lahko tudi skromne. Čas, ki ga namenimo sebi in drugim, je vreden več od denarja. Dovolj je, da smo do drugih pozorni, prijazni, ustrezljivi in da znamo prisluhniti. Ko napolnimo svojo notranjost z novo energijo, smo kasneje bolj učinkoviti, ne samo na delovnem mestu, ampak tudi v odnosih z ljudmi.

Kakovost počitnic je torej odvisna od nas samih; od nas je odvisno, ali se bomo odločili za osebno rast in pogum ali pa bomo ležerno in plitko šli skozi te lepe trenutke.

Kdor ima v srcu tudi Jezusa, naj se mu zahvali za sonce, za lepoto življenja ... za vse, kar nam je dano.

Breda Dolenc

PRIDI, LJUBI JEZUS!

Nedelja Dobrega pastirja je bila za našo župnijo še posebej svečana. Jezus je k sebi pritegnil 34 novih ovčic in se jim dal prvič okusiti pod podobo kruha. Da je to tudi za starše zelo pomemben dogodek, govorijo spodnja pričevanja. Zbrala sem jih Andreja Žakelj.

S prvim svetim obhajilom naredimo velik korak, saj s tem odkrito in glasno povemo: **»Gospod, ti si moj Bog, v tvoje roke izročam sebe – prišel sem, da hodim za teboj!«** S tem dejanjem se naši mali sončki – otroci – krščenci vključijo v cerkveno skupnost. Dosegli so svojim letom primerno zrelost, tako v osebni kot v krščanskem življenju. S pomočjo staršev in gospoda župnika so doumeli, kaj pomeni sprejeti nekaj tako veličastnega in imenitnega, kot je Jezus, v svoje čisto srce. Tudi midva kot starša in vsi domači s tem dokazujemo svojo ljubezen do Kristusa in Cerkve. Močno upava in si želiva, da bo najin otrok svoje navdušenje in veselje do Jezusa znal obdržati skozi celo življenje, da mu bo Jezus vedno in povsod dober spremljevalec in mu bo pomagal, da bo tudi v svojem vsakdanjem življenju izpolnjeval Božjo voljo!

Urška in Sebastijan

Jezus sam je veliko pozornosti namenil otrokom in skrbi zanje, zato je Cerkev prav v obdobje otroštva uvrstila tudi praznik prejema svetega obhajila. Čeprav je sveto obhajilo zakrament, ki ga prejemamo pogosto, je krščanska tradicija iz prvega svetega obhajila naredila poseben prazničen trenutek, ki se ga kot družina veselimo in nanj pripravljamo vsi. Vez z vero nam postaja močnejša, na nek način smo bolj povezani s Cerkvijo. Kot starša obujava spomine iz najinega otroštva in želiva za svoje otroke, da prav tako doživijo praznik prvega svetega obhajila, kot sva ga midva, in da bi, ko odrastejo, tudi oni prenašali vero na svoje otroke. Kolikokrat se tiho prikrade v misli želja po njihovi sreči. Da bi le bili srečni, za to smo pripravljeni prebedeti marsikatero noč, prehoditi marsikatero pot, in v to srečo spada tudi prvo sveto obhajilo.

Naši prvoobhajanci z vse bolj samostojnimi koraki vstopajo na pot aktivnih kristjanov. Otroci so na obhajilo pripravljani in se veselijo tega prav posebnega dne, vsi so na trnih, polni pričakovanj, saj bodo prvič prejeli Jezusovo telo, s tem pa se utrdili v veri in bili obdarjeni s svetimi darovi.

Starša si želiva, da bi naši otroci cerkev obiskovali s čistim srcem in z veseljem v duši, midva pa, da bova znala kot starša črpati moč, ki jo bova potrebovala v lepih in manj lepih obdobjih našega življenja.

Otroci naj pri svetem obhajilu začutijo Božji kruh, ta je namreč tisti, ki prihaja iz nebes in nam daje življenje.

Mateja in Robi

Zavedam se, da je moj otrok Božji dar. Bog je tega otroka zaupal prav nama z možem z namenom, da ga vzgojiva v poštenega, dobrega in srečnega človeka, kristjana. Prvi korak na poti otrokove vere sva storila starša, ko sva malo bitjece nesla k svetemu krstu. Prejem svetega obhajila pa je za naju prav poseben dogodek, saj je to prvi otrokov samostojni korak na poti vere. Veseliva se, da bo odslej najin sin Jezusu še bolj blizu.

Mateja in Boštjan

Prvo obhajilo in obhajilo nasploh je priložnost, da obnavljamo prijateljstvo z Jezusom, se z njim srečujemo ... Kot staršema nama veliko pomeni, da v to prijateljstvo vstopa tudi najin otrok. Z Božjo pomočjo bo njegovo življenje polnejše.

S prvim obhajilom otrok prvič doživi Jezusovo bližino, luč, ki ga vodi in spremlja po poti življenja.

Marina in Rado

ZDAJ BOM UŽIVAL BREZ BOGA, NA STARA LETA, PRED SMRTJO, BOM PA MOLIL IN POŠTENO ŽIVEL, SAJ JE BOG TAKO ALI TAKO NESKONČNO USMILJEN IN MI BO ODPUSTIL

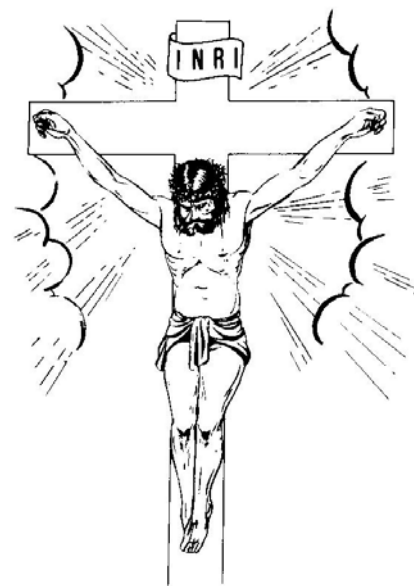
Na potovanju po Etiopiji, kjer sem bil pred nedavnim, sem v eni od cerkva etiopske Cerkve tretjič do sedaj naletel na značilno upodobitev Svete Trojice. Upodobitev, tokrat na vitražu (prej sem jo videl še na enem rožnem vencu iz Međugorja in na duhovniškem plašču na Jesenicah, kjer sem bil kaplan), lepo predstavi Boga Očeta, Boga Sina in Boga Svetega Duha. Oče drži v rokah križ, na katerem trpi Sin, Sveti Duh pa je nad križem ter kaže hkrati moč Boga in njegovo ljubezen skozi izročanje oziroma darovanje. Takih upodobitev bi si v naši Cerkvi želel več, saj sedaj prevladujejo le upodobitve Jezusa, ob katerih govorimo večinoma le o ljubezni in usmiljenju ter nekaj o trpljenju, o ostalih Božjih lastnostih pa ne.

Zgoraj omenjena upodobitev sporoča, da je Bog eden, a v treh Osebah: Stvarnik, Odrešenik in Posredovalec modrosti. Tako teologija. Preprosto pa bi lahko rekli, da je Bog res eden, ki ima v sebi različne lastnosti: je dober, neskončno usmiljen, ljubeč, tudi ponižen v smislu, da se ne vsiljuje, je pa tudi poln jasnosti, odločnosti, moči in modrosti. On nam naklanja misli o dobrem, spoštovanju, ponižnosti, o zavedanju, kaj je človek. Človeka vabi, naj bo odprtega srca in naj se ne zapre vase ter v svojo samozadostnost, pač pa naj z veseljem svobodno razmišlja o svetu, o drugih ljudeh in o Njem ter v tem razmišljanju sprejme najbolj koristno odločitev zase in za svoje življenje, ki je, da je dobro, če imaš na svojih poteh močno Božje spremstvo. Sprejeta odločitev naj bo sprejeta iz ljubezni da Boga in iz hvaležnosti nad obiljem milosti, ki jih Bog naklanja človeku.

Zdaj bom užival brez Boga, na stara leta, pred smrtjo, bom pa molil in (bolj) pošteno živel, saj je Bog tako ali tako neskončno usmiljen in mi bo odpustil – tako oziroma nekoliko drugače oblikovano izjavo z enakim pomenom sem slišal že velikokrat. Dojemam jo na način, da naj človek uživa v času mladosti in do srednjih zrelih let, kakor pač želi, brez pretiranega naslanjanja na vrednote in brez (močnega) odnosa z Bogom, potem, v starosti, ko pa bo bližje odhodu s tega sveta, pa bo iz preračunljivosti iskal povezanosti z Bogom, se mu opravičil in vse bo še dobro.

Take vrste razmišljanje je hinavsko in pri Bogu ne bo sprejeto, saj Bog preračunljivosti ne želi sprejemati. Bog sprejema le iskrenega človeka, sprejema le človeka, ki iskreno išče svoje mesto v svetu in se tudi iskreno odloča. Bog namreč ni samo ljubezen, ampak je tudi pravičnost in človeku vrača glede na njegov konstanten trud v smeri dobrega. Bog ga vabi, naj se odloča zanj vsak dan znova in naj bo hvaležen za vse, kar prejema.

Dragi župljani in vsi ljudje dobre volje, želim vam obilo pametnih odločitev, ki jih sprejemajte ob zavedanju Božje darežljivosti in ob spoznanju, da je za odnos med dvema (ter tudi med več ljudmi) potrebna iskrenost in veliko truda od vsega začetka, ko se odnos vzpostavi.

DR. GREGORIJ ROŽMAN – ŠKOF, KI GA (NE)POZNAMO

Malokatera osebnost iz obdobja II. svet. vojne na Slovenskem je tako medijsko izkoriščana in politizirana kot pokojni ljubljanski škof dr. Gregorij Rožman. Njegova »vrnitev« v domačo stolno cerkev je pred kratkim (pri nekaterih) spet povzročila vihar v kozarcu vode. Pa sploh poznamo škofa s petim najdaljšim stažem na škofovskem sedežu v Ljubljani? Ali sploh vemo o njem kaj drugega kot to, da je maševal slovenskim domobrancem na ljubljanskem stadionu leta 1944?

Rojen je bil leta 1883 v Dolinčicah, v fari Šmihel pri Pliberku, v današnji Avstriji kot najmlajši od sedmih otrok. Po študiju v Celovcu in na Dunaju je doktoriral iz cerkvenega prava. Ob ustanovitvi ljubljanske Univerze leta 1919 je bil povabljen na ljubljansko Teološko fakulteto za profesorja cerkvenega prava, ki ga je predaval 10 let. Leta 1929 je bil imenovan za pomožnega škofa s pravico nasledstva, leta 1930 pa za 29. ljubljanskega škofa.

Njegov trud za bolj živo krščansko pričevanje v vsakdanjem življenju tedanje družbe se je odražal v pripravi velikih verskih srečanj, kot sta II. Jugoslovanski evharistični kongres (1935) in 6. mednarodni kongres Kristusa Kralja (1940).

Škof Gregorij je bil odličen govornik, ki je svoje nastope zmeraj pripravil zelo skrbno. Po karakterju je bil mehak in popustljiv, a pri verskih stvareh jasen, odločen in dosleden. Sodobniki so mu očitali, da je prepočasen pri odločitvah, a njegova razmišljanja se še danes kažejo za pravilne.

Do državnih oblasti je ohranjal trezno in kritično distanco. Odločno je zavračal vse poskuse državnega nadzora nad cerkvenim delovanjem. Bilo ga je strah grozeče vojne in bil je trdno prepričan, da ga bodo Nemci, zaradi obsojanja njihovih grozodejstev, zaprli. Že pred nemško okupacijo je od poljskih duhovnikov, ki so preko Slovenije bežali v Rim, izvedel kruto resnico o nemških zločinih. Med vojno je odločno zagovarjal popolnoma isto izhodišče, kot so ga slovenske cerkvene oblasti tudi ves povojni čas: „*Vsak človek bodi višjim oblastem pokoren; ni je namreč oblasti, razen od Boga, in te, ki so, so od Boga postavljene ...*“ A škof je enako odločno iz verskih razlogov (ne političnih!) odklanjal tudi komunizem. Obsodil je njegovo zločinsko naravo. Enako je zaradi nasilja obsodil Nemce in Italijane. »Kdor res ljubi svoj narod, ne bo storil ničesar, kar narodu dejansko škoduje,« je takrat izjavil. S papežem se je posvetoval, ali naj nastopi odločneje, a mu je slednji to odsvetoval. Stike z okupacijskimi oblastmi je ohranjal le zato, da bi pomagal svojemu narodu. Dokazano je posredoval za več tisoč ljudi. Med njimi so bili tako komunistični voditelj Tone Tomšič (zanj je interveniral celo preko papeža) kot številni drugi.

»Prepričan je bil, da je komunizem večje zlo kot nacizem in fašizem. Trdil je, da bosta slednja premagana, komunizem pa bo, če bo prišel na oblast, ostal dolgo.« Zgodovina mu je (žal) dala prav.

Zgodovinska dejstva in dokumenti izpričujejo o pokojnem škofu Gregoriju povsem drugačno podobo, kot jo je za svoje dnevne potrebe ves čas vojne in vse do danes, prikazovala komunistična oblast.

Kot študent sem bil v letih okrog osamosvojitve Slovenije večkrat pri maši v stolnici, saj sem stanoval nedaleč stran. Spovednica pomožnega škofa dr. Leniča je bila zmeraj dobro obiskana. Ob eni mojih spovedi pri njem sva se dolgo pogovarjala o povojnih razmerah in škofu Rožmanu. Ne spomnim se, kaj je bil povod, a nekdanji Rožmanov osebni tajnik mi je takrat izrekel besede, ki jih šele danes lahko javno beremo: »Zapomnite si, pokojni škof je bil velik Slovenec, zelo iskren, pobožen in vsekakor ne politik. Slovenije ne bi zapustil, a so ga pregovorili drugi. Ni rad šel, slutil je, kaj ga lahko čaka. Kar mu očitajo, ni res! Bil sem zraven in vem, kako je bilo!«

Naj počiva v miru v svoji dragi slovenski zemlji!

Vili Eržen

SVETOPISEMSKA SKUPINA – PRIDI IN POGLEJ!

Naša Svetopisemska skupina se sestaja že sedmo leto. V jeseni leta 2006, ko smo se začeli sestajati, smo se najprej lotili Jobove knjige. Kmalu smo ugotovili, da smo naleteli na trd oreh. Jobova knjiga je bila tako težka, da je kot mora legla na nas, ki nismo mogli dojeti velikih preizkušenj, ki jih je Bog pošiljal svetopisemskemu Jobu. Čeprav je bil pravičen mož, so ga zapustili vsi prijatelji, doletele so ga najhujše nesreče, pa vendar ni klonil. Na koncu pa je vendarle posijala luč – in Job je bil potolažen.

Naslednje leto smo se lotili Lukovega evangelija, ki nam je bil vsem bližji in tudi veliko lažje razumljiv. Nato smo prebrali še Apostolska dela, se ustavili pri prerokih, eno leto pa smo si vzeli nedeljski evangelij in ob njem razmišljali.

No, lansko leto pa smo se lotili Razodetja po Janezu. Tudi ta del Svetega pisma je zelo težak in tudi težko razumljiv. Pa smo vendarle na koncu ugotovili, da je dobro, da preberemo tudi ta del Svetega pisma.

Sestajamo se vsak tretji ponedeljek v mesecu. Meni se zdi tak urnik kar pravšen, saj imamo tako dovolj časa, da si doma preberemo odlomek, ki smo ga določili na prejšnjem srečanju. Na srečanju nato ta odlomek še enkrat preberemo in si med seboj podelimo svoje misli. Vsak od nas pove, kaj ga je ob branju nagovorilo, kako je ta odlomek sam doživel. Ta način je zelo zanimiv, naše misli so si včasih podobne, drugič pa spet vidimo svetopisemski odlomek vsak v svoji luči. To pa je prav zanimivo, saj tako na koncu vsi skupaj dobimo boljšo in celovitejšo sliko o tem, kaj nam je svetopisemski pisatelj želel povedati.

Seveda ne smemo pozabiti naših voditeljev (kaplani, duhovni pomočnik in g. župnik), ki so bili in so še z nami in nam s svojim strokovnim poznavanjem Svetega pisma pomagajo k boljšemu razumevanju le-tega.

Vendar pa srečanja Svetopisemske skupine niso samo branje in razlaga svetopisemskih odlomkov, so nekaj več. So duhovno poglobljanje, naša duhovna hrana. Po naših sestankih se počutim mnogo bolj duhovno odprta pa tudi obogatena. Mislim, da prav zato naša skupina še vedno živi in deluje, na tem mestu pa povabim še vse tiste, ki ste mogoče že razmišljali, pa niste imeli poguma: »Priključite se nam in videli boste, da je branje Svetega pisma zahtevno, a koristno branje. Pomaga nam rasti v veri in tudi bogati naše medsebojne odnose!«

Fani Peternel

ZGODBA O DELU IN POČITKU

Marica Albreht – vsi vedo, da je to Micn'kova Marica. Vsi vedo, da je zaljubljena v klekljanje. Predvsem pa tudi sama vem, da je zaljubljena v delo. Rada ustvarja in ima veliko dobrih idej ter inovativnosti pri svojem delu. Čeprav spi samo štiri ure na noč, se zjutraj počuti odlično in je polna energije za nov delovni dan. Ne zna pa samo delati, zna si vzeti tudi čas za počitek. Zato vam s tem namenom predstavljam njeno zgodbo.

Branka Grošelj

Šest dni opravljajte delo, sedmi dan pa je sobota, dan počitka s svetim shodom; ne opravljajte nobenega dela, to je počitek za Gospoda, kjer koli prebivate. (Mz 23,3)

Zjutraj vstanem in premišlujem, kateri dan je in kakšne obveznosti imam danes. Za vse se priporočim Bogu in v mislih imam znan pregovor: »Z Bogom začni vsako delo, da bo dober tek imelo.«

V zgodnjih jutranjih urah se zbudim in veselo pričnem nov dan. Skupaj z možem pozajtrkujeva, potem postorim še kaj na vrtu, obenem pa naberem solato za kosilo. Pospravim po hiši in okoli nje. Zelo rada spečem kruh in ga podarim svojemu sinu, hčerki in vsem vnukom. Po jutranjih opravilih pričnem z uradnim delom na terenu. Grem za volan in odpeljem bolnika, ki ima datum tisti dan, na pregled. Lahko je to na Primorsko, Gorenjsko ali na ljubljansko območje. Okoli poldneva se vračam domov. Po kosilu odidem na poučevanje raznih klekljarski dejavnosti.

Zvečer pridem domov in se nahranim od zjutraj nabranih izdelkov in še kaj dodam ... Takrat ima mož mir za poslušanje poročil, kar mu je nadvse všeč. Po večerji gledava televizijo, se pogovarjava in komentirava.

Zadnja poročila še gledava skupaj, potem mož odide k počitku, sama pa še dolgo v noč klekljam.

Delo, ki ga opravljam, me notranje bogati in me navdaja z velikim veseljem. Rada imam to delo. Predvsem klekljanje je ena mojih največjih ljubezni. Vse to prenašam tudi na naslednje rodove v našem kraju in izven njega. Vse seveda z namenom, da bodo tudi ostali ljudje vzljubili klekljanje.

Moj počitek je v nedeljo. Z možem greva k jutranji maši, kjer se zahvalim za vse prejete darove, ki jih imam in jih lahko posredujem naprej. Vse izročim Bogu. Če je bilo kaj slabega, naj mi po svojem usmiljenju oprostí in obrne v dobro. Po maši je kavica pri hčerki ali v Ambasadi, kjer se še malo sprostimo in pogovorimo. Z možem odideva domov in kuhava nedeljsko kosilo. Po kosilu odideva na prehod, kolesarjenje, skratka, se športno rekreirava. Nedelja je posvečena nama, da sva skupaj.

Kaj pa je z letnim odmorom?

Med letom se dogovoriva, kam bova šla na oddih. Ko zapustim domači kraj, zaprem knjigo vsakodnevnega dela in odprem knjigo sprostitve in uživanja. Rada greva skupaj na morje, v toplice ali na smučanje.

Seveda poskrbiva za oddih tudi posamezno. Sama grem s prijateljico, mož s prijatelji. Vse s skupnim dogovorom. Ko prideva domov, si imava veliko povedati.

Predvsem mi polnost življenja podarjajo vnuki in pravnuk. Včasih moja lastna otroka rečeta, da sem otročja. Vse to mi daje mladost, vitalnost in veselje do življenja.

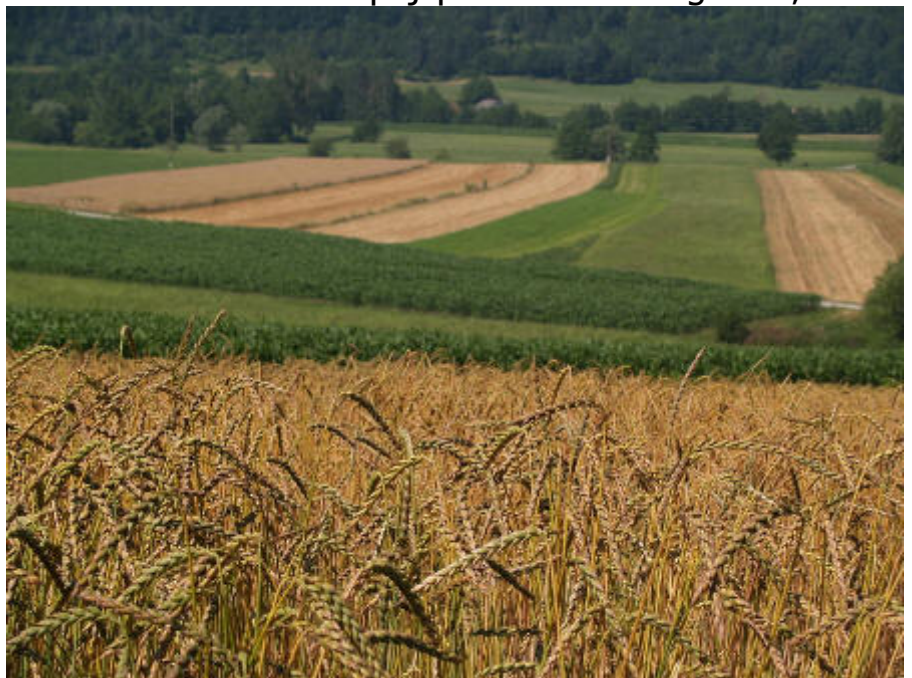
Marica Albreht

BLAGOSLOV POLJA NAS POVEZUJE

Pomladi, prav na začetku meseca maja, darujemo maše za blagoslov polja. Navada, da posamezne vasi plačajo mašo za blagoslov, počasi ugaša. Le na Selu še vsako leto zberemo za nekaj maš. Nekaj žena gre s tem namen od hiše do hiše in prav kmalu se nabere dovolj.

Pa boste rekli: »Še en način, kako nam pobrati denar.« No, mi mislimo, da temu ni ravno tako. Mi še vedno verjamemo v blagoslov. Verjamemo, da vsaka dobra misel rojeva dobroto, če pa je taka misel podprta s skupino ljudi, potem dobro prav gotovo ne more izostati. Saj veste, kako je rekel Jezus: »Prosimo in vam bo dano.« Pa tudi: »Kjer sta namreč dva ali trije zbrani v mojem imenu, tam sem sredi med njimi.«

In pri blagoslovu gre prav za to. Ne gledamo več na moje polje, mojo hišo, mojo družino, razmišljati začnemo o naših poljih, naši vasi, naših vaščanih. In kar koli od tega »našega« dobro uspeva, koristi tudi meni. Skupaj prosimo za blagoslov, ne le svoje lastnine, temveč tudi za sosedovo posest. Sosedova lepo urejena njiva ali pa prelepo cvetoč grm nam ne vzbujata nevoščljivosti, ampak nas razveseljuje, saj smo tudi mi prosili Boga, da je tako. Oboje namreč krasi našo skupno bivalno okolje; živeti v urejenem in lepem okolju pa je užitek.

Ljudje smo socialna bitja. Za svoje dobro počutje potrebujemo zdravo okolico. Zdrava okolica pa pomeni

lepo ohranjena narava in dobri odnosi med ljudmi, ki v tej naravi sobivajo. Lahko imamo odlično urejeno okolico hiše, zelo lepo in sodobno hišo s čudovito unikatno barvo fasade ter dobre odnose v družini, pa nam to ne bo pomagalo veliko, če bomo v stalnem sporu s sosedi, če bomo okoli in okoli svoje parcele imeli smetišče.

Že velikokrat sem omenila, da zelo rada živim na Selu. Tu sobivam z zelo dobrimi ljudmi. Z njimi se veselim in njihova bolečina tudi meni sproži solzo. Spoštujemo se in se veselimo drug drugega, četudi smo si zelo različni.

Ko sem sosedi omenila, da mi je naročeno, naj pišem o zbiranju denarja za maše za blagoslov polj, mi je rekla, da vsako leto pomladi čaka, kdaj bo prišla soseda po prispevek. In letos je tudi hči, ki ima mlado družino, naročila, da je pri zbiranju sredstev ne smejo zgrešiti.

Ja, radi imamo svojo vas, svojih parcel ne obdajamo z visokimi ograjami. Lepo ohranjeno okolje in dobri medsebojni odnosi so za nas velik blagoslov, za katerega se z veseljem priporočamo vedno znova. In ker si tega res želimo, z božjo pomočjo v tej smeri tudi razmišljamo in delamo. To pa je blagoslov, za katerega radi damo tudi evro.

Hermina Cankar

KO GOVORIŠ, MORAJO BITI TVOJE BESEDE BOLJŠE OD MOLKA

Na Kapucinskem mostu v Škofji Loki stoji duhovnik, ki ima okrog glave venec zvezd, k ustom pa prislonej iztegnjen prst. Kip predstavlja sv. Janeza Nepomuka, ki je v drugi polovici 14. stoletja služboval kot generalni vikar praške nadškofije. V tistem času si je skušal kralj Vaclav IV. podrediti Cerkev na Češkem in se polastiti njenega imetja. Janez Nepomuk se mu je uprl, zato so ga zaprli in 20. marca 1393 vrgli v reko Vltavo. Nekaj desetletij pozneje se je razširila zgodba, da je bil Janez Nepomuk tudi kraljičin spovednik. Ker bojda ni hotel kralju Vaclavu IV. povedati njenih grehov, si je nakopal njegovo jezo. Janeza Nepomuka so začeli slaviti kot mučenca spovedne molčečnosti. Kipi, ki krasijo marsikateri most po Evropi, pa ga kažejo, kako si s prstom zapira usta.

Govorjenje o molčečnosti je danes – podobno kot razmišljanje o skromnosti in vzdržnosti – obsojeno na neuspeh. Še zlasti med mladimi, ki ne razumejo, zakaj bi se morali odpovedati čemurkoli, ko pa je življenje tako kratko, oni pa lahko dobijo vse, kar si zaželijo. In zakaj naj bi molčali, ko pa so za rojstni dan dobili nov mobilni telefon in ker je dan prazen, če ga ne zapolnijo s klepetom po internetu.

Ljudje še nikoli nismo govorili toliko kot danes, vendar se zdi, da nismo nič manj nesrečni, kot so bili naši predniki. Čeprav lahko sredi noči pokličemo prijatelje, nas še vedno grizejo osamljenost, zapuščanost in občutek nesmisla. Poplava besed in mlatenje prazne slame očitno ne rešujeta ničesar.

Včasih je treba govoriti in včasih je treba molčati. Ob Jezusovem slovesnem prihodu v Jeruzalem so začeli njegovi učenci glasno in veselo hvaliti Boga za vsa mogoča dela, ki so jih videli. Farizeji so mu rekli, naj jih pograja, on pa jim je rekel: »Povem vam, če ti umolknejo, bodo kamni vpili.« Če res verjamemo v Boga, se mu moramo dan za dnem zahvaljevati za vse, kar prejemamo. Ob očitnih krivicah v družbi in bližnji okolici moramo povzdigniti glas, druge moramo spodbujati in jih navduševati za dobro, a hkrati se moramo zavedati, da naša dejanja govorijo glasneje kot besede.

Po drugi strani pa moramo znati tudi molčati. Saj vsi vemo, kako globoke rane zasekajo nepremišljene ali celo žaljive besede. Kako naši bližnji včasih potrebujejo samo to, da jih poslušamo, mi pa vse pokvarimo s poplavo nasvetov. In kako tistega, ki nas zasuje z besedami, že po nekaj stavkih poslušamo le napol. »Za vsako prazno besedo, ki jo ljudje izgovorijo, bodo dajali odgovor na sodni dan,« je rekel Jezus. Besede v majhnih količinah so zdravilo, v velikih količinah pa strup.

Spregovoriti ob pravem času in ob pravem času molčati je velika umetnost, ki se je učimo vse življenje. Pri presoji, kdaj je pametno odpreti usta in kdaj ne, pa nam lahko pomaga tudi slovenski pregovor: »Ko govoriš, morajo biti tvoje besede boljše od molka.«

Andrej Praznik

Izdala Župnija Žiri, Jobstova cesta 34, 4226 Žiri. TRR: 07000-0000846221
Odgovarja: Igor Jereb, župnik. ☎ 04 5105 000, ✉ zupnija.ziri@rkc.si, <http://zupnija-ziri.si>
mobilni telefon: Igor Jereb: 041 703 578
Ure, ko je duhovnik na voljo: pon.: 17⁰⁰ – 18⁴⁵ in po vsaki sveti maši.
Naklada: 800 izvodov